

także zapewnienia zachęty dla potencjalnych nabywców kopalni *Kassandra*, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym⁽¹⁾. W tej samej decyzji Komisja zażądała od Republiki Greckiej odzyskania od beneficjenta wskazanej powyżej pomocy wraz z odsetkami. Republika Grecka została także zobowiązana do informowania Komisji o działaniach podejmowanych w celu wykonania powyższej decyzji.

- 2) Republika Grecka poprosiła o przedłużenie dwumiesięcznego terminu wyznaczonego w celu przekazania informacji, na co Komisja się nie zgodziła z powodu braku powodów uzasadniających takie przedłużenie.
- 3) Mimo pism upominających z dnia 19 maja 2011 r. i z dnia 14 lipca 2011 r. wystosowanych przez Komisję do Republiki Greckiej Komisji nie została przekazana w wyznaczonym terminie żadna informacja na temat podjęcia działań w celu wykonania decyzji Komisji.
- 4) W dniu 8 maja 2012 r. władze greckie notyfikowały Komisji swoje pismo z dnia 25 kwietnia 2012 r., w którym zażądały od spółki *Ellinikos Chrysos S.A.* zwrotu wskazanej powyżej pomocy państwa w terminie 30 dni. Komisja podkreśla jednak, że w owym piśmie nie ma mowy o kwocie podlegającej odzyskaniu. Należy zauważyć, że choć Komisja obliczyła główną kwotę pomocy państwa we wspomnianej decyzji, władze greckie nie obliczyły kwoty odsetek, jak powinny to uczynić, ani nie wspominają o tym w swoim żądaniu skierowanym do spółki. W każdym wypadku ta pierwsza reakcja władz greckich miała miejsce dopiero 14 miesięcy po wydaniu decyzji Komisji i od tamtej chwili Komisja nie otrzymała żadnej innej informacji na temat odzyskania spornej pomocy państwa.

⁽¹⁾ Artykuł 1 decyzji Komisji z dnia 23 lutego 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 48/08 (ex NN 61/08) udzielonej przez Grecję na rzecz *Ellinikos Chrysos SA*.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Węgrom

(Sprawa C-286/12)

(2012/C 217/31)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i K. Talabér-Ritz pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— Orzeczenie, że Węgry uchybiły swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2 i 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej

ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ w ten sposób, że przyjęły uregulowanie krajowe, na mocy którego stosunki służbowe sędziów, prokuratorów i notariuszy ustają obligatoryjnie z osiągnięciem przez nich wieku 62 lat, co powoduje odmienne traktowanie ze względu na wiek, które nie ma uzasadnienia w postaci zgodnego z prawem celu, a w każdym razie nie jest właściwe ani konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu.

— obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z węgierskim uregulowaniem dotyczącym obligatoryjnego wieku maksymalnego sędziów, prokuratorów i notariuszy, stosunek służbowy osób wykonujących te zawody ustaje z chwilą osiągnięcia określonego wieku — obecnie 62 lat — podczas gdy wcześniej mogli wykonywać swoje obowiązki do ukończenia 70 lat. Zgodnie ze spornym uregulowaniem stosunek służbowy sędziów i prokuratorów, którzy osiągnęli nowy wiek maksymalny przed dniem 1 stycznia 2012 r., ustanie z dniem 30 czerwca 2012 r., a stosunek służbowy sędziów i prokuratorów, którzy osiągną nowy wiek maksymalny między dniem 1 stycznia 2012 r. a 31 grudnia 2012 r., ustanie z dniem 31 grudnia 2012 r. W przypadku notariuszy obniżenie obligatoryjnego wieku maksymalnego z 70 do 62 lat wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Komisja na poparcie skargi przytacza następujące zarzuty i argumenty:

Po pierwsze uważa, że sporne uregulowanie krajowe wprowadza odmienne traktowanie ze względu na wiek w rozumieniu art. 2 dyrektywy, ponieważ sędziów, prokuratorów i notariuszy, którzy osiągnęli nowy obligatoryjny wiek maksymalny, traktuje w sposób mniej korzystny niż wszystkie pozostałe osoby aktywne zawodowo, które osiągnęły nie osiągnęły takiego wieku.

Uregulowanie, które wprowadza odmienne traktowanie ze względu na wiek, powinno — by mogło pozostać poza zakresem zakazu dyskryminacji — spełniać wymogi ustanowione w art. 6 dyrektywy. Na podstawie tego przepisu z jednej strony uregulowanie takie powinno być obiektywnie uzasadnione zgodnym z prawem celem, a z drugiej strony środki do osiągnięcia tego celu powinny być właściwe i konieczne (zasada proporcjonalności).

W tej kwestii Komisja podnosi, że ani sporne uregulowanie nie określa wyraźnie zgodnego z prawem celu, ani nie można takiego celu wywnioskować z kontekstu. Sytuacja taka sama w sobie stanowi naruszenie dyrektywy, gdyż jest to okoliczność utrudniająca kontrolę sądową zgodności z prawem i proporcjonalności uregulowania krajowego. Jeżeli chodzi o zgodność z prawem celów wskazywanych w toku postępowania w sprawie uchybienia, Komisja twierdzi, że jedynie cele z zakresu polityki społecznej można uznać za cele mogące uzasadnić odstępstwo od zakazu dyskryminacji ze względu na wiek.

Wreszcie w opinii Komisji sporne uregulowanie krajowe nie jest właściwe ani konieczne do osiągnięcia wskazanych jako zgodne z prawem celów, ponieważ: i) okres przejściowy wynoszący najwyżej rok i sześć miesięcy jest nadzwyczaj krótki, jeżeli wziąć pod uwagę drastyczne obniżenie obligatoryjnego wieku maksymalnego z 70 do 62 lat w przypadku stosunku służbowego oraz ii) okres przejściowy nie jest spójny z punktu widzenia powszechnej reformy systemu emerytalnego, która podnosi powszechny wiek emerytalny z 62 do 65 lat przez okres ośmiu lat zawarty między rokiem 2014 a 2022, co

spowoduje — już po upływie dwóch lat — ponowne podwyższenie obligatoryjnego wieku maksymalnego dla stosunku służbowego. W konsekwencji Komisja uważa, że sporne uregulowanie krajowe w sposób nieproporcjonalny narusza uzasadnione interesy sędziów, prokuratorów i notariuszy, których obejmuje, a nadto wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu.

(¹) Dz.U. L 303, s. 16, zwanej dalej „dyrektywą”